

3, 1, 4. यत्समया देवयज्ञं पन्था विधावेत् KĀṬH. 25, 2. तर्वा KAUC. 76. auch mit instr.: रथचक्रस्य खेन समया जुहोति durch ein Nebenloch hindurch 15. 72. — 2) in die (der) Nähe AK. H. 1534. H. an. MBH. HALĀJ. 5, 93. Çiç. 15, 9. mit acc. SIDDH. K. zu P. 2, 3, 2. VOP. 5, 7. Çiç. 6, 73. DAÇAK. 130, 6. NALOD. 4, 8. mit gen. P. 8, 2, 23, Schol. mit instr. Çiç. 12, 52.

समयाकर (von समय + 1. कर), करोति die Zeit vertreiben P. 5, 4, 60. VOP. 7, 90.

समयाचार (समय + घ्रा) m. gaṇa विनयादि zu P. 5, 4, 34. ein den Satzungen entsprechender Wandel u. s. w. R. 2, 1, 16 (= धर्म Comm.). Bez. best. orthodoxer Werke bei den Tāntrika Verz. d. Oxf. H. 91, 6, 27. 95, b, 21. fg. 109, b, 8. °तन्त्र Notices of Skt Mss. 2, 161. — Vgl. सामयाचारिक.

समयात्तन्त्र n. Titel eines Tantra Verz. d. Oxf. H. 104, a, 30.

समयाध्युषित (समया + ष्र; s. u. 2. वसु mit अधि) adj. hälftig aufgegangen: die Sonne M. 2, 15 (= सूर्यनक्षत्रवर्जित: काल: KULL.). GRHJAS. 1, 73. Schol. zu KĀṬH. Ça. 4, 15, 1. Citat im Comm. zu NĀJAS. 2, 57 (ed. Calc. 1828). — Vgl. समयाविषित.

समयानन्दसतोष m. bei den ÇĀkta N. pr. eines Verfassers von Mantra Verz. d. Oxf. H. 101, a, 35. fg.

समयाविषित (स + वि) adj. halb losgemacht so v. a. halb untergegangen AIV. BR. 5, 24. TS. 6, 6, 21, 6. ANUPADAS. 3, 12.

समयास्तमिषित adj. im Comm. zu TAITT. ĀR. 442, 10 scheint eine Nachbildung von समयाविषित zu sein.

समयितव्य (von समय) adj. zu ebnen, zu schlichten, beizulegen: युद्ध BHAR. NĀṬJAC. 18, 76; vgl. DAÇAR. 3, 68.

समयोकर (समय + 1. कर) bedingen: सत्यं सत्येन °कृतम् (so ed. Bomb.; der Comm. fasst aber समया als nom. und umschreibt ihn durch सदाचारवान् Wahrheit bedingt Wahrheit R. 2, 109, 16.

समयुग gaṇa प्रतिज्ञादि zu P. 4, 4, 99. — Vgl. सामयुगीन.

समयोग H. an. 4, 50 fehlerhaft für समयोग.

समयोद्घोत (समय + उ) m. Titel eines Werkes des Hemādri Verz. d. Oxf. H. 280, a, 12.

समर् (von ष्र mit सम्) UÓÉVAL. zu UNĀDIS. 3, 131 (PAROL.). m. und n. (dieses nicht zu belegen) gaṇa घर्षादि zu P. 2, 4, 31. TRIK. 3, 5, 14. 1) Zusammenlauf, Zusammenfluss; Ort des Z.: धनानाम् RV. 10, 139, 8. 6, 9, 2. वसूनाम् 47, 6. वधानाम् AV. 5, 20, 5. सीता° ÇAT. BR. 7, 2, 2, 3. — 2) feindlicher Zusammenstoß, Kampf AK. 2, 8, 2, 73. 3, 4, 24, 66. H. 796. HALĀJ. 2, 298. ÇĀṆKH. Ça. 15, 15, 12. BR. 7, 9 (स्रसमराय). MBH. 1, 1174. 3, 11979. 15724. HARIV. 5457. MEGH. 50. RAÇH. 12, 82. ed. Calc. 7, 33. SPR. (II) 3461. 5238. AK. 2, 8, 2, 19. VARĀH. BRH. S. 4, 29. 20, 2. 43, 1. 47, 26. KATHĀS. 54, 214. RĀGA-TAR. 1, 82. PRAB. 83, 6. 9. BHĀG. P. 6, 12, 17. देवानां सक्त दानवैः 9, 6, 13. 14, 7. HIT. 106, 10. समराय R. 5, 42, 14. °व्यसनिन् MRĀĪH. 1, 20. °विमर्द VARĀH. BRH. S. 5, 60. समरागम Ausbruch eines Krieges 8, 32. °प्रूर 16, 4. am Ende eines adj. comp. (f. घ्रा): प्रवरन्वराहसमरा घरा 27, 5. इष्ट° HARIV. 1062. कृत° R. 7, 29, 40. वितीर्ण° RĀGA-TAR. 5, 135. स्रसमरम् adv. ohne Anstoss: स्र-युदिति ÇĀṆKH. BR. 8, 9. — 3) N. pr. eines Fürsten von Kāmpilja HARIV. 1062. fg. VP. 452. eines Fürsten der Vidjādhara KATHĀS. 52,

VII. Theil.

170. eines Bruders des Fürsten Avantivarman RĀGA-TAR. 5, 25. — Vgl. सामरेय.

समरकन्द Samarkand Verz. d. Oxf. H. 338, b, 45. 339, b, 24.

समरकर्मन् n. Kampf R. 4, 9, 55.

समरकिति f. Schlachtfeld R. 6, 70, 48.

समरजित् m. N. pr. eines Fürsten (im Kampfe siegreich) KATHĀS. 54. 225. — Vgl. समरंजय.

समरञ्जु f. equal or mean string: the mean or equated depth COLEBR. Alg. 312.

समरंजय m. N. pr. eines Fürsten Verz. d. Oxf. H. 71, a, 17. — Vgl. समरजित्.

समरंण (von ष्र mit सम्) n. 1) Vereinigung Nir. 5, 10. — 2) das Zusammentreffen, Kampf NAIGH. 2, 17. RV. 4, 155, 2. मा नः समरणे वधीः 170, 2. 4, 42, 5. 10, 27, 3.

समरत m. (sc. बन्ध) quidam coeundi modus: स्वजङ्गादयसंयुक्तं कृत्वा योषित्पदद्वयम् । त्तनौ धृत्वा रमेत्कामी बन्धः समरतः स्मृतः ॥ RATIM. im ÇKDr. neutr. Verz. d. Oxf. H. 85, b, 46.

समरतुङ्ग m. N. pr. eines Kriegers KATHĀS. 54, 137.

समरथ m. N. pr. eines Fürsten BHĀG. P. 9, 13, 24.

समरबल m. desgl. KATHĀS. 54, 146.

समरभट m. desgl. ebend. 74, 29.

समरभू f. Schlachtfeld Inschr. in Journ. of the Am. Or. S. 7, 9, ÇI. 33.

समरवर्मन् m. N. pr. eines Fürsten RĀGA-TAR. 5, 135.

समरवसुधा f. Schlachtfeld Inschr. in Journ. of the Am. Or. S. 6, 543, 1. 2.

समरवीर m. N. pr. des Vaters der Jaçodā Wilson, Sel. Works 4, 293.

समरसार m. n. Titel einer astr. Schrift Notices of Skt Mss. 2, 204. fg. Verz. d. B. H. No. 883; vgl. सारं समरसिंहस्य S. 265, 12.

समरसिंह m. N. pr. eines Astronomen Verz. d. B. H. No. 882. Ind. St. 2, 247. 280. fg. 274.

समरस्वामिन् m. N. eines von Samara errichteten Heiligthums RĀGA-TAR. 5, 25.

समराष्य (समर + घ्रा) m. ein best. Tact; s. u. प्रतिताल 1).

समराङ्गण, °न (समर + ष्र) n. Schlachtfeld VERHS. 29, 20. KATHĀS. 47, 91. 54, 211.

समरातिथि (समर + ष्र) m. ein Gast im Kampfe so v. a. derjenige mit dem man im Kampfe zusammentrifft, HARIV. 4979. 5458.

समरङ्ग्य adj. = समादागतः P. 4, 3, 81, Schol. — Vgl. सममय.

समरेख (सम + रेखा) adj. eine gerade Linie bildend, gerade (Gegens. वक्र) ÇĀK. 9.

समरोचित (समर + उ) adj. zum Kampfe geeignet: ein Elephant H. 1222. HALĀJ. 2, 69.

समरोत्सव (समर + उ) m. Kampffesttag so v. a. das Vergnügen eines Kampfes: झलब्ध° adj. KATHĀS. 27, 139.

समरोद्देश (समर + उ) m. Schlachtfeld MBH. 3, 15752.

समरोपाय (समर + उ) m. Kriegslist VARĀH. JOGAŚĪTRĀ 1, 11.

समर्ध (2. सम् + ष्र) adj. wohlfeil VARĀH. BRH. S. 40, 13 (vgl. die Uebersetzung). NILAK. zu MBH. 13, 23, 1. — Vgl. सामर्ध.

समर्ध (2. सम् + ष्र) adj. eine gleiche Verszahl habend: सूक्त ÇĀṆKH. Ça. 7, 19, 15.